

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 143/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti H., s. r. o., B., zastúpenej spoločnosťou R., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. S. R., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4 Co 120/2011-77 z 19. januára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti H., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. marca 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti H., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej spoločnosťou R., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. S. R., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Co 120/2011-77 z 19. januára 2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“ alebo „napadnutý rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa ako navrhovateľka návrhom na začatie konania doručeným 2. novembra 2011 Okresnému súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) domáhala voči odporcovi zaplata sumy 35,20 € a náhrady trov konania na tom skutkovom základe, že *„s odporcom ako dlžníkom uzavrel zmluvu o zabezpečovacom prevode práva, na základe ktorej odporca na navrhovateľa previedol vlastnícke právo k bytu, pričom navrhovateľ zaplatil Mestu H. za roky 2008, 2009 a 2010 daň z bytu a v zmluve o zabezpečovacom prevode práva bolo dojednané, že ak právne predpisy budú vyžadovať zaplata dane z nehnuteľnosti zaplatiť ju odporca, a to aj v prípade, že by ju podľa práva mal platiť dlžník“*.

Okresný súd rozsudkom č. k. 17 C 188/2012-57 zo 14. februára 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) návrh sťažovateľky zamietol a na jej odvolanie krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu.

Krajský súd zhodne s okresným súdom v rámci posudzovania platnosti zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, od ktorej sťažovateľka odvíja svoje nároky ako predbežnej otázky, dospeli k záveru o jej absolútnej neplatnosti a nároky sťažovateľky posúdili ako nedôvodné.

Podstatou argumentácie sťažovateľky je nesúhlas s právnymi závermi krajského súdu ako odvolacieho súdu v napadnutom rozsudku, ako aj závermi okresného súdu v jeho rozsudku, s ktorými sa krajský súd v napadnutom rozsudku stotožnil.

Sťažovateľka vo svojej argumentácii uviedla:

«... máme za to, že zmluvné dojednanie zabezpečovacieho inštitútu v súlade so zákonom nemožno v žiadnom prípade posúdiť ako protiprávne konanie. Prijmúc argumentáciu prvostupňového súdu, s čím sa samozrejme nestotožňujeme, že bolo možné využiť aj inú formu zabezpečenia našej pohľadávky, považujeme za nesprávnu. Stotožnenie sa s predmetnou právnou konštrukciou by znamenalo (*ad absurdum*), že súd by v každom súdnom konaní z vlastnej vôle zisťoval pre ktoréhokoľvek účastníka konania „správnejšie“ riešenie zmluvného vzťahu, a to založené na vlastnej úvahe súdu a následne by nesprávne riešenie, napriek tomu, že sa pre uvedené riešenie zmluvné strany rozhodli na základe zásady zmluvnej voľnosti a v súlade so všeobecne záväzným predpisom, vyhlásil za rozporné s účelom zákona a teda absolútne neplatné, čo považujeme za neprijateľné. Na základe uvedeného sme toho názoru, že postup súdu, ktorým súd predpisuje účastníkom konania využitie zabezpečovacieho inštitútu, napriek tomu, že zmluvné strany si zmluvne dojednali aplikáciu iného zabezpečovacieho inštitútu, resp. aby trestal dojednanie zákonom aprobovaného právneho inštitútu jeho absolútnou neplatnosťou s odkazom na účel zákona, resp. účel iného zabezpečovacieho inštitútu a možnosť použitia iného zabezpečovacieho inštitútu, je v rozpore s účelom súdneho konania, resp. s úlohou súdu v rámci súdneho konania. Predstavuje tak výrazný zásah do nášho práva na spravodlivý proces a v poslednom rade absolútne nenáležitý zásah zo strany súdnej inštalácie do právnej istoty subjektov práva a ich zmluvnej voľnosti.

Vyššiu uvedenú argumentáciu Prvostupňového súdu, resp. Odvolacieho súdu o rozpore s účelom, ktorý sa dosahuje záložným právom považujeme za nesprávnu, a to z toho dôvodu, že inštitút zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva, ako aj inštitút záložného práva predstavujú štandardné a zákonom aprobované zabezpečovacie inštitúty, ktorých hlavným účelom je zabezpečenie pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi...

Čo sa týka... úvah Prvostupňového súdu ohľadom priradenia zmluvy o úvere pod rámeček spotrebiteľského práva, sme jednoznačne toho názoru, že predmetná Zmluva o úvere nie je a nemôže byť posudzovaná ako spotrebiteľská. Argumentácia a prípadné dokazovanie o charaktere zmluvy o úvere však nielenže presahuje, ale nijako nesúvisí s predmetom sporu a s prejednávanou vecou. Napriek tomu máme za to, že Zmluva o úvere bola uzatvorená podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka a je potrebné ju posudzovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka platných a účinných v čase jej uzatvorenia.

Sme toho názoru, že ju nie je možné označiť za zmluvu spotrebiteľskú nielen podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, ale ani v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa platného a účinného v čase uzavretia Zmluvy o úvere, resp. zákona o spotrebiteľských úveroch. Taktiež sme presvedčení, že odôvodnenie Rozsudku obsahuje i neprípustné poučenia druhého účastníka konania...

V odôvodnení Rozsudku Prvostupňového súdu následne Prvostupňový súd označil postup správcu dane za nesprávny, čím podľa nás neprípustne zasiahol do právoplatného rozhodnutia vydaného v správnom konaní a teda do právomoci príslušného správneho orgánu. V odôvodnení tohto rozhodnutia súd následne konštatoval, že osobou povinnou zaplatiť daň z nehnuteľností nebol navrhovateľ (pozn. t. j. naša spoločnosť), ale odporca (pozn. t. j. Dlžník).

Ak aj Prvostupňový súd dospel vykonaným dokazovaním a právnym posúdením k zisteniu, podľa ktorého je Zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva absolútne neplatná, s čím sa samozrejme nestotožňujeme, v dôsledku čoho osobou povinnou zaplatiť daň z nehnuteľností bol Dlžník (podľa práva mal plniť sám), avšak daň bola nesprávne vyrubená a zaplatená našou spoločnosťou, sme jednoznačne toho názoru, že zo strany Dlžníka došlo k bezdôvodnému obohateniu na náš úkor a Prvostupňový súd mal uplatnený nárok posúdiť v nami uvedených intenciách, čo však neurobil...

naša spoločnosť daň z nehnuteľnosti za rok 2008, 2009 a 2010 reálne správcovi dane zaplatila a od Dlžníka sme na základe čl. IV. bodu 2 Zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva žiadali iba náhradu takto poskytnutého plnenia. Tvrdenie Prvostupňového súdu, ako i tvrdenie Odvolacieho súdu o nemožnosti prenesenia daňovej povinnosti z jedného subjektu na druhý subjekt, považujeme vzhľadom na uvedené za irelevantné a nesúvisiace s nárokom, ktorý sme si uplatnili súdnou cestou. Pri výklade právneho úkonu možno na vôľu toho, kto právny úkon urobil, usudzovať tiež s prihliadnutím na následné správanie zmluvných strán. Sme toho názoru, že znenie čl. IV. bodu 2 Zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva je potrebné vykladať v súlade s prejavom vôle zmluvných strán, ktorá nespochybniteľne vyjadřila ich úmysel ustanovenia zmluvnej povinnosti Dlžníka poskytnúť veriteľovi, t. j. našej spoločnosti, náhradu za zaplatenú daň z nehnuteľnosti za príslušné obdobie, čo vyplýva aj z toho, že daň z nehnuteľnosti vyrubenú správcom dane sme zaplatili a až následne žiadali Dlžníka o jej náhradu, čo v žiadnom

prípade nie je možno vykladať ako prenesenie zákonnej povinnosti z našej strany na Dlužníka...

Ak aj Prvostupňový súd, resp. Odvolací súd dospeli vykonaným dokazovaním a právnym posúdením k zisteniu, podľa ktorého je Zmluva o zabezpečovacom prevode absolútne neplatná, s čím sa samozrejme nestotožňujeme, v dôsledku čoho osobou povinnou zaplatiť daň z nehnuteľností bol odporca (podľa práva mal plniť sám), avšak daň bola nesprávne vyrubená a zaplatená našou spoločnosťou, sme jednoznačne toho názoru, že zo strany Dlužníka došlo k bezdôvodnému obohateniu na náš úkor a súd mal uplatnený nárok posúdiť v uvedených intenciách, čo však neurobil.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že náš uplatnený nárok je oprávnený v prípade, ak je Zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva platná (o čom sme bez akýchkoľvek pochybností presvedčení), a to z titulu plnenia zo zmluvy, pričom oprávnený je aj v prípade, ak bude Zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva posúdená ako neplatná (s čím sa samozrejme nestotožňujeme), a to z titulu bezdôvodného obohatenia získaného Dlužníkom na náš úkor. Povinnosť súdu rozhodnúť o uplatnenom nároku kladne vyplýva takisto z ustálenej rozhodovacej praxe súdov vyšších inštancií...»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„a/ Základné právo spoločnosti H., s. r. o. na spravodlivý súdny proces zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené uznesením (správne má byť rozsudkom, pozn.) Krajského súdu v Trenčíne, spis. zn. 4Co/120/2011 zo dňa 19. 01. 2011.

b/ Uznesenie (správne má byť rozsudok, pozn.) Krajského súdu v Trenčíne, spis. zn. 4Co/120/2011 zo dňa 19. 01. 2011 zrušuje a vracia vec na ďalšie konanie.

c/ Krajský súd v Trenčíne je povinný uhradiť spoločnosti H., s. r. o. trovy právneho zastúpenia vo výške 323,50 € vrátane DPH... na účet spoločnosti H., s. r. o... v lehote určenej Ústavným súdom.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka videla porušenie ňou označeného základného a iného práva v nesprávnych právnych záveroch v napadnutom rozsudku krajského súdu.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej už vyslovil, že kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou

medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamenajú právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ich účelovo chápať tak, že ich naplnením je len víťazstvo v takomto spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikované právne závery mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Naopak, krajský súd svoje právne závery podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, t. j. tak, ako to vyplýva z požiadaviek základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keď skutkový a právny stav veci zhrnul takto: „Z návrhu navrhovateľa vyplýva, že svoju pohľadávku voči odporcovi uplatňuje na základe Zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam z 23. 05. 2007 a to čl. IV. ods. 2, podľa ktorého sa účastníci zmluvy dohodli, že v prípade, ak príslušné právne predpisy budú vyžadovať

zaplatenie dane z prevodu a prechodu nehnuteľností alebo dane z nehnuteľností, zaplatí ju dlžník /v danom prípade odporca/, a to aj v prípade, že by ju podľa práva mal platiť veriteľ, a na základe toho, že zaplatil Mestu H. daň z nehnuteľnosti za roky 2008, 2009 a 2010 spolu vo výške 35,20 eur. Súd prvého stupňa najskôr vyriešil ako predbežnú otázku, že Zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam je neplatná. Vyslovil právny názor, že dojednanie zabezpečovacieho prevodu práva v prípade typicky spotrebiteľského a dlhodobého úverového vzťahu navrhovateľa a odporcu svojim obsahom a účelom obchádza účel bežne dosahovaný záložnou zmluvou podľa § 552 Občianskeho zákonníka. Preto súd dospel k záveru, že zmluva, na základe ktorej odporca dočasne, v tomto prípade na 20 rokov, previedol vlastnícke právo k svojmu bytu na zabezpečenie svojho spotrebiteľského dlhu, je podľa § 39 Občianskeho zákonníka v rozpore s účelom zákona, konkrétne s účelom, ktorý sa dosahuje záložným právom. Rovnako je táto zmluva v rozpore s dobrými mravmi, keďže vlastníka bytu na dlhú dobu splácania úveru vystavuje svojvôli výkonu dočasného vlastníckeho práva navrhovateľa a bez primeraného ekonomického dôvodu zbavuje odporcu možnosti disponovať s bytom iným spôsobom neohrozujúcim zabezpečenie splácania jeho dlhu navrhovateľovi. Vychádzajúc z uvedenej absolútnej neplatnosti zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, ktorá v tomto konaní mala charakter predbežnej otázky, odporca nikdy neprestal byť vlastníkom svojho bytu, a preto je povinný ako daňovník podľa zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení neskorších predpisov platiť daň z bytu. Preto nesprávne postupoval správca dane, keď zápis navrhovateľa ako vlastníka bytu na základe zabezpečovacieho prevodu práva vyhodnotil tak, že navrhovateľ je povinný zaplatiť daň z bytu. Rovnako nesprávne postupoval navrhovateľ, keď takto vymeranú daň zaplatil a následne ju žiadal od odporcu. Osobou povinnou zaplatiť daň z nehnuteľnosti nebol navrhovateľ, ale odporca. Preto navrhovateľ proti odporcovi nemá nárok na náhradu zaplatenej dane a svojho práva sa môže domáhať proti správcovi dane.“ Svoje závery zhrnul takto: „Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa považuje za vecne správny. K odvolacím námietkam navrhovateľa uvádza nasledovné:

Odvolaciu námietku navrhovateľa, že súd prvého stupňa nad rámec predmetu konania vyslovil názor na zmluvný vzťah účastníkov založený Zmluvou o úvere z 23. 05. 2007, a že ju posudzoval ako zmluvu spotrebiteľskú, odvolací súd nepovažoval za dôvodnú.

Navrhovateľ uplatňuje voči odporcovi pohľadávku, ktorej nárok vyplýva z čl. IV. ods. 2 Zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam z 23. 05. 2007, podľa ktorého sa účastníci zmluvy dohodli, že v prípade, ak príslušné právne predpisy budú vyžadovať zaplatenie dane z prevodu a prechodu nehnuteľností alebo dane z nehnuteľností, zaplatí ju dlžník /v danom prípade odporca/, a to aj v prípade, že by ju podľa práva mal platiť veriteľ /navrhovateľ/. Z uvedeného dôvodu sa preto odvolací súd prikláňa k tomu, že minimálne bolo treba posudzovať pre účely tohto konania čiastočnú platnosť tejto zmluvy a to článok IV. ods. 2. Odvolací súd poukazuje na súdnu prax v otázke zaplatenia daní, podľa ktorej do verejnoprávnej povinnosti, ktorou platenie dane nesporne je, nemôže vstúpiť iný subjekt, ako ten, ktorého stíha daňová povinnosť podľa zákona. Keďže v danom prípade od roku 2007 je navrhovateľ stále vedený ako vlastník predmetnej nehnuteľnosti /bytu č. 9 a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu..., bol povinný podľa § 13 ods. 1 zák. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady a VZN Mesta H. č. 7/2007 zaplatiť daň z tejto nehnuteľnosti /bytu/ za rok 2008, 2009 a 2010. Preto správne aj správca dane /Mesto H./ túto daň vyrubil navrhovateľovi. Navrhovateľ preto zmluvne nemohol preniesť svoju povinnosť zaplatiť daň na odporcu. Možno len konštatovať, že v tejto časti je zmluva absolútne neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka a preto nárok navrhovateľa na zaplatenie žalovanej pohľadávky voči odporcovi nie je dôvodný.

Ani ďalšiu námietku navrhovateľa, že aj v prípade, že bude Zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, posúdená ako neplatná, má nárok na žalovanú pohľadávku a to z titulu bezdôvodného obohatenia získaného odporcom na jeho úkor v zmysle § 454 Občianskeho zákonníka, odvolací súd nepovažuje za dôvodnú. Pri uvedenom spôsobe získania bezdôvodného obohatenia ide o prípady, keď je tu právna povinnosť na konkrétne plnenie u toho, za ktorého bolo plnené, a naopak, nie je tu povinnosť na strane toho, kto za neho jeho povinnosť splnil. Ten, kto plnenie poskytol za iného, má právo žiadať vydanie predmetu bezdôvodného obohatenia od toho, za koho plnil, a nie od toho, komu plnil. Nevyhnutným predpokladom vzniku bezdôvodného obohatenia podľa ustanovenia § 454 Občianskeho zákonníka však je, že medzi tým, kto plnil za druhého jeho veriteľovi, a tým, komu sa plnilo /veriteľovi/, bolo zrejmé, že je plnené za iného /za dlžníka, ktorému vzniká bezdôvodné obohatenie tým, že plnením ktoré za neho na splnenie

jeho dlhu poskytol niekto iný, jeho dlh zanikol splnením v zmysle ustanovenia § 559 Občianskeho zákonníka/. O takýto prípad sa v danej veci nejedná, keď navrhovateľ nezaplatil daň z nehnuteľnosti za rok 2008, 2009 a 2010 za odporcu, ale za seba ako vlastníka nehnuteľnosti vedený na liste vlastníctva č. 3207 k. ú. H..“

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatoval, že argumentácia sťažovateľky nebola spôsobilá spochybniť ústavnú konformnosť záverov krajského súdu, a preto medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a označeným základným a iným právom sťažovateľky neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala, že mohlo dôjsť k ich porušeniu, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. marca 2012